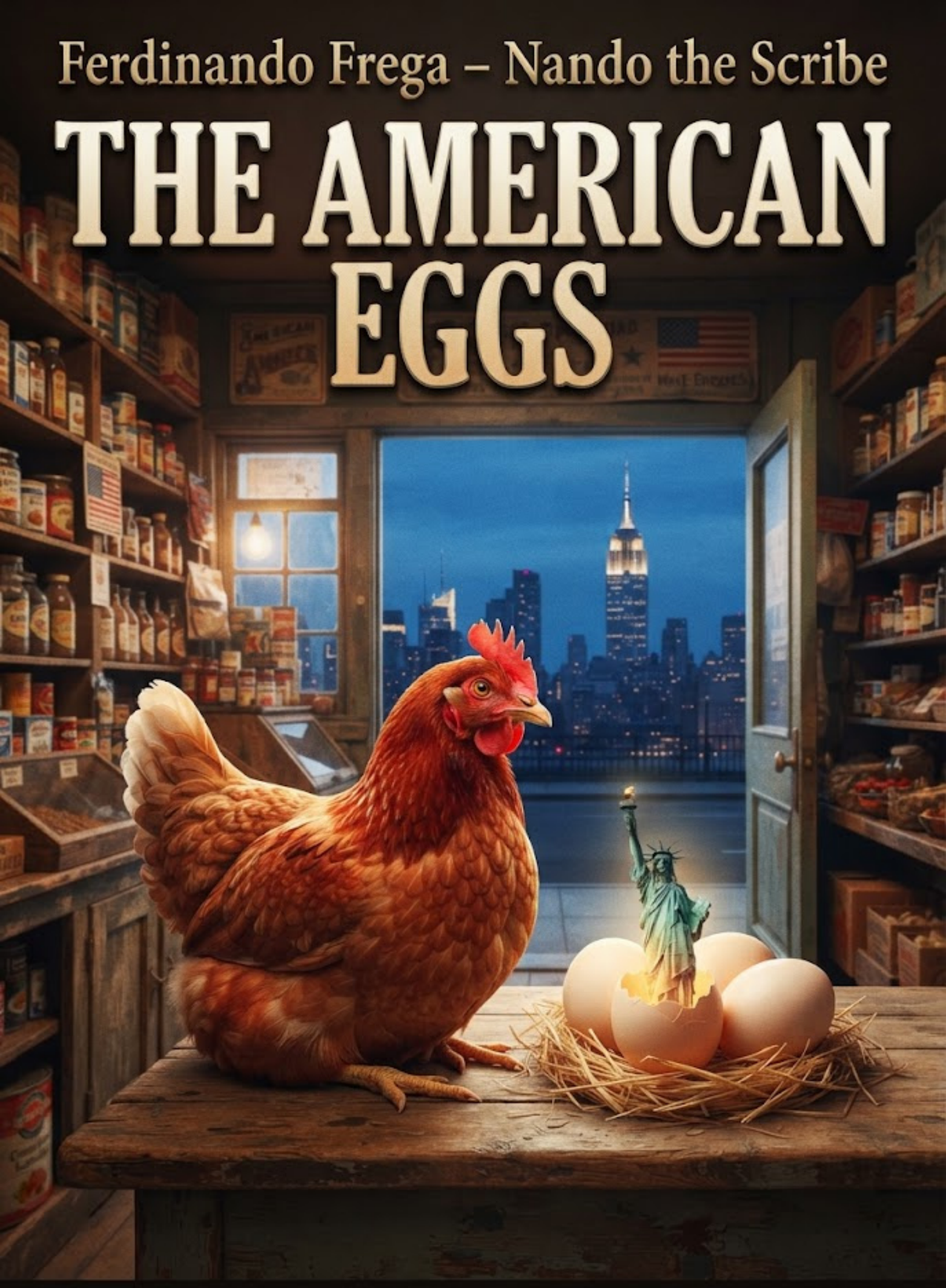
Ferdinando Frega – Nando the Scribe

THE AMERICAN EGGS

Gillettenarrative.com

GILLETTE EN DIE AMERIKAANSE EIERS

GILLETTE TRAILER 16 — NANDO THE SCRIBE

Die vliegtuig het pas geland. My vrou en my dogter was albei ongelowig en agterdogtig: ’n nuwe begin het in onsekerheid verander, en om soveel mense ’n ander taal te hoor praat, was vir hulle iets heeltemal nuuts.

JFK-lughawe, New York, het ons verwelkom. Vir my het dit beteken om terug te kom huis toe – na my land – wat van ’n belofte van identiteit ’n verowering en ’n nuwe perspektief geword het.

Om dit kort te stel: toe die Ooievaar my 61 jaar gelede in New York moes aflaai, is sy verblind en betower deur ’n Kalabriese valk en het sy besluit om my op die hange van die Aspromonte-berge te los. Maar dit is ’n ander storie.

Ons het die bagasie gaan haal en in ’n geel taxi geklim. Die bestuurder het gevra waarheen ons op pad is, en ek het hom die adres gegee. Toe het hy gevra waarvandaan ons kom en waar ek oorspronklik vandaan is.

Ek het geantwoord: “Queens, NY.”

Die hele rit lank: volkome stilte. Toe ons aankom, het ek gevra wat die rit kos: “22 USD met ’n kaart; as jy kontant betaal, 14 USD.”

Ek het hom vriendelik aangekyk, en hy het gesê: “Ek het 12 jaar lank in Napels gewerk en geleer dat ek net só kan aanhou betaal vir my ondeugde. En aan die bagasie kon ek sien julle kom van Italië af. Welkom in New York.”

Die huis was nuut en mooi, met ’n enkele ingang van die straat af en net ’n paar trappies om te klim. Die twee vroue het na mekaar gekyk en deur hul stiltes gepraat – maar ek, met my ingeboude ‘vroulike kode’ van geboorte af, kon die skakerings en die gedagtes agter hul blikke lees.

“Ons is tuis,” het ek vir hulle gesê. “Later gaan koop ek ’n paar kruideniersware.”

Ek het uitgegaan om kos in te slaan. Ek hou nie van supermarkte nie: Walmart verwelkom almal, maar die klante betaal duur by Walmart. My verskaffers bly die klein plaaslike winkeltjies, daardie plekke waar ’n paar woorde of ’n grap my laat uitvind wat regtig aangaan – en my laat skryf oor my lewe.

“En eiers, Jack, waar kan ek hulle vars koop?”

“Agter hierdie straat is daar ’n Turk met die naam Kan. Hy het ’n paar eie henne wat hy versigtig oppas. Kyk of hy het wat jy soek.”

’n Paar treë later was ek daar. Hy het selfs Italiaans gepraat – en dit is toe dat die verrassings begin het.

Hy het my na die agterkant van die winkel geneem om my sy henne te wys: ek het net nege getel, en een van hulle het ’n kol op haar vlerke gehad met die kleure van die Italiaanse vlag. Nuuskierig het ek gevra wat dit beteken.

Trots het hy gesê: “Dis Camilla. Sy kom van Italië af, van Napels – die Forcella-buurt. My oom het haar vir my gegee. Sy lê wonderlike eiers. Dit is eiers wat jy vars kan drink, jy hoef hulle nie te kook nie. Ek voer my dames nooit met chemikalieë nie – net natuurlike kos, soos ons dit in Turkye doen.”

Hy het gevra of ek ’n paar wil proe, en natuurlik het ek aanvaar: “Watter beter geleentheid?”

Ons het by ’n tafeltjie binne die winkel gaan sit en gesels, en hy het vir my ’n bord met drie eiers gebring.

“Pas deur my Camilla gelê. Nando, jy is ’n gelukkige man,” het hy gesê.

Hulle was warm om aan te raak. Ek het gewag dat hy gaan sit voordat ek die gesprek voortsit.

Hy het gevra wat ek wil drink. “Amerikaanse koffie, asseblief.”

Ek het begin om die eerste eier oop te steek – maar daar was geen gaatjie nie. Ek het ’n ander een probeer, toe die laaste een.

Al drie was hardgekook.

…’n Wonderwerk. Ons was in Amerika.

’n Hen wat eiers lê wat reeds gekook is – jy hoef hulle nie te kook nie. Ek het nie verbasing of kommer gewys nie; ek het Kan net gevra vir hoeveel hy Camilla sou wou verkoop. Hy het gevra hoekom.

Hy het geglimlag: “Het jy van die eiers gehou?”

Ek het vir hom gesê ek wil haar vir my dogter gee, wat mal is oor henne.

Binne-in het ek gedink: óf ’n projek van ’n miljoen dollar… óf ’n bedrogspul wat wag om verstaan te word.

Ek het betaal, totsiens gesê en weggegaan. Ek het vir niemand iets gesê nie, maar die volgende dag het ek teruggegaan.

“Goeiemôre, Kan. Kan ek vandag nog ’n paar drinkbare eiers kry?”

“Natuurlik, sit gerus. Ek bring hulle dadelik.”

“Ek wil graag in die hoenderhok ingaan en hulle reguit by Camilla gaan haal.”

“Jammer, Nando, maar gisteraand het ons haar vir ’n verjaarsdagpartytjie gekook. Maar ek bring vir jou ander eiers.”

Dieselfde ritueel, dieselfde tafel, dieselfde bord: drie vars eiers, bedoel om te drink – maar weer eens hardgekook en gereed om te eet.

Ek het betaal, weggegaan en gedink: die Amerikaanse droom.

Of dalk… is hý die een wat my probeer vind – en my nog steeds nie gevind het nie?

Welkom in Amerika

Nando